

Roman Yar

– Dilaraaksoy · 10 Ocak 2023

Sana söylemek istediğim ne kadar çok sen var bende bir bilsen... Nefretten kazak ördüm sevdama, üşütmesin bu kış, ayrılık yüzü görmesin dedim. Meğer söküklere âşık bir kaderin, ezilen şifacı otuymuşum sevmenin.

Sensiz rüzgarları deviriyorum ağaçlarımda; son yaprak da kuruyana kadar. Gerçek sen ile hayalimdeki kusursuz adamın planları yer değiştiriyor. Kaç kez ölür ki insan sevdanın yerinde? Arabalar, trenler, uçaklar, kaç çıplak gölge çarpar da ölür sevda bir nefretin içinde?

Yaşamımdaki müzikleri çaldın sen. İnanmak istediğim her düşün, kahreden yalnızlığında boyanan bu acının, hissiz sarmaşıklarına dolanan boş sessizliği ile baş başa kaldım.

Şarkılar sustu, şiirlerim ürkek. Seni anlatmaktan korkan cümleler, sevdaya akbil basıyor hâlâ. Sana gelmek isteyen yollarda şifacı otuymuşum sana inanmanın.

Gitti. Sevmeyi sevebilen o ürkek kızı kaybettim. Çok da güzel severdi. Bitti, hikayemde örülen gelecek zamanın mutluluk fahişeliği; hiçbir aşk dolu cümleyle yatıp kalkmıyor şiirleri gecenin.

Müziksiz kaldım, kaç mutlulukta bir pula sattın beni; bilmem. Adam gibi sevemeyen adamın sahici gitmek töreninde konuşan kiralık nefretiyim ben.

O gündən beri nefret ediyorum sana dair her şeyden. Saçlarından, gülüşünden, kahkahandan ve koşullu sevmek maksadından. Sen, bir insanı insan olduğu için, sadece bunun için sevemezsin.

Dikenin bile koşulu olmalı sende. Sana batarken parlatmalı seni; Sen, bir kadını sadece kalbi güzel diye sevemezsin. Sen, koşullu maksatlarının hayli geniş nefretinde nefrete bile bir pay biçersin. Sana yararı olacaksa nefret bile güzeldir sende.

Kalbimi hissetmiyorum; sevmeyi bıraktığım mısralar, yaşı henüz on iken evlenmek zorunda kalan bir çocuk gelin şimdi. Mecburi çaresizlik yuvalarının ölüm kalım savaşı; bu mısralar... Hiç çocuk olmadı, hiç oynamadı, hiçbir vakit gerçekten sevilen olmadı. Büyütmedin sevda ekinin her halinde sevmek çiçeğiyle; sulamadın sevdaya dair her harfı.

Şimdi, ölsen ne, ölmesen ne? Sana öksürdüğüm matem sokakların çıkmazında yoluma çıkan olsan, ne? Ey! Kitaptaki her mutluluğun acısına rast gelebildiğim roman yâr! Hiç gerçek olmadın, öyle değil mi? Son sayfanın Islak ve okunmayan satırlarında demlenen serserisiydin. Kitap bitti. Gerçeğe döndüm.

Gözyaşı yok, öz yaşı yok, adamlığının her milimine bir günah yakıştıran seni, beklemek yok. Müziksiz gidiyorsun.

Öylece, sessiz bir gecede. On sekiz yerinden bıçaklanarak ölüyor sevda; gittiğin günün amblemi oluyor nefret. Ey! Kitaptaki her bekleyişin acısına rast gelebildiğim roman yâr! Sayfa yırtıldı, okunmuyor seninle yaşlanmak. Bir tebessüm giriyor devreye; çok sevdiğin maçların arası sanıyorsun. Koşullu müptezel serseri...

Bitiyor ağlamak, göz hacmimde. Işıkları sönüyor kalbimin roman yâr! Fiyatından düşen hasretler, indirim halinden unutturuyor seni. Unutmanın da koşullusunu seversin sen; al bak! Öyle kuru kuru unutulmadın, dem oldun; her dem oldun; mazinin nefreti gülü oldun.

Koklanmaz sayfalarla dolan kaderin, koşullu serserisi oldun...
Gitmek, ayıp kaçmaz; buyurursun önden, buyursun kaderin bensizlikte en önden...
Dilara AKSOY